

cedilu. Mislimo, da ima Miha za enkrat dovolj. Dober tek!

Pod točko „razni predlogi“ se je sklenilo vpeljati v ptujskem okraju plemsko okrožje za pingavsko goved.

O. z. Grahah je prosil, da naj se cesto iz Hajdine v Turniške šodra (g. Grahah, obstrukcija ne dovolj denarja! op. por.).

O. z. Slawitsch je želel kmalušno ureditev Grabšinskega griča in občinske ceste v Majbergu.

O. z. Brenčič je želel ureditev občinske ceste Zabojske—Možgance z ozirom na živahni promet ob trgatvi (Miha, daj okraju denarja! op. por.).

O. z. Schosteritsch je predlagal pomnožitev plemskih bikov.

Načelnik Ornig je obljubil, da bode te želje kolikor mogoče v prihodnjem letu vpošteval. Omenil je, da se bode l. 1913 v Ptujju m. dr. tudi nekaj črnih zrebcev postavilo, ter 20—30 plemskih bikov kupilo.

Ker se nadaljnih predlogov ni stavilo, omenil je načelnik Ornig v zaključnih besedah sedanjo vojno nevarnost. Ptujski okraj, ki je eden največjih na Štajerskem, držal bode vedno in zvesto s cesarjem in domovino. V navdušenih besedah je pozval potem načelnik vse navzoče, naj zakličejo z njim Njegovemu veličanstvu cesarju trikratni „hoch.“ Glasno so zadoneli ti klici v dvorani, nakar je predsednik velezanimivo zborovanje zaključil.

1913.

Danes izide torej zadnja številka „Štajerca“ v tem letu in treba se je posloviti od starega leta.

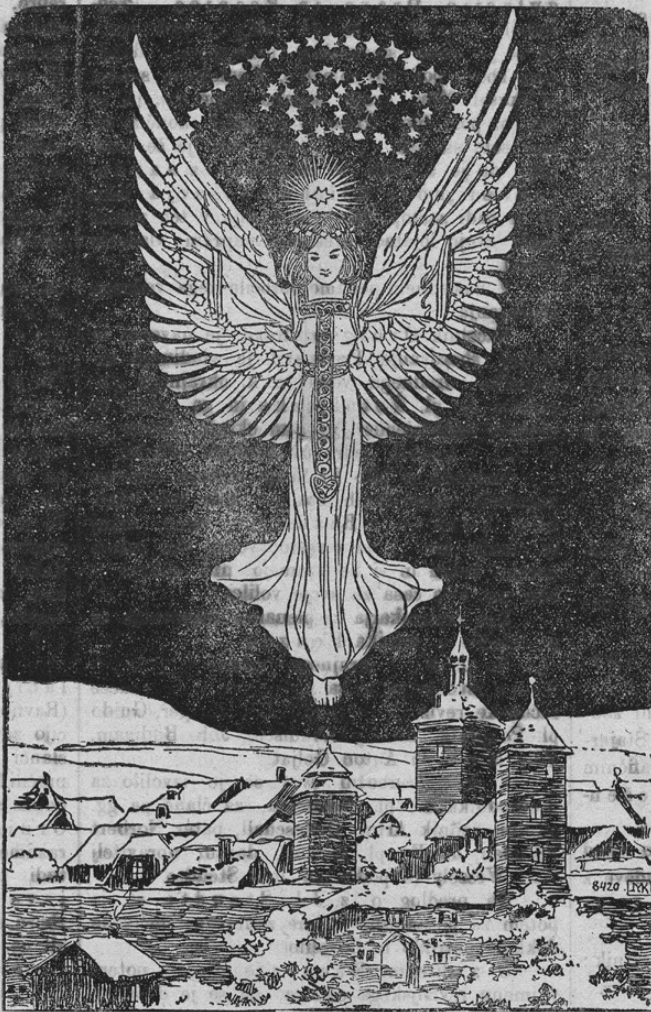
En pogled nazaj in en pogled naprej! Več ni vredno, ker nas že zopet čaka življenje z vsem svojim zahtevam. To življenje, ki je danes človeku duhteča cvetljica, mila ljubica, katero stisneš v sladkem poželenju na svoje srce, — jutri pa zopet nočni vampir, ki zasadi svoje bresčne kremplje v živo tvoje meso. . . . En pogled nazaj in en pogled naprej! Da se za trenutek oddahnemo in sklenimo trudne svoje roke v naročje in zrêmo tja v zahajajoči večer, v odhajajočo mračno svetlobo, — potem pa zopet v prihajajoči prvi svit novega jutra, novega leta. . . . En pogled nazaj in en pogled naprej! Ali oko mora biti jasno, čisto brez strupenega sovraštva, zelene srdi, brez razburljive jeze in nepravilne zagriženosti, — pa tudi brez optimizma, ki vidi vse v rožnati luči in ki ne pozna sence. V tem enem pogledu nazaj in enem pogledu naprej naj bode oko — pravično, na vse strani pravično, proti sebi in proti drugim pravično, kolikor je že tej malenkostni stvarici „človek“ pravičnost mogoča. Laž naj izgine, — ne samo laž proti drugim, temveč tudi laž proti samim sebi. . . .

Oj da bi imeli vsi ljudje vsaj v Silvestrovi noči toliko moči in poguma, da bi pogledali sebe in druge, preteklost in bodočnost, s pravičnimi jasnimi očmi! To bi bilo pač v resnici pravo, dejansko krščanstvo. Kajti kaj pomagajo vse lepe in še olepšane besede evangelija, ako so napolnjene s sovraštvom? Kaj pomagajo križ v roki, ako konča njegov držaj v oestro bodalo? Krščanstvo ni beseda, temveč dejanje. In le farizeji so izumili zvito klavzulo: ne glej me, temveč poslušaj me. . . .

Ako premislimo z nekega višjega stališča bitje človeka, pridemo pravzaprav do zaključka, da se vse zavijanje in laganje res ne izplača. . . . Za Božjo voljo, kaj bi se vsi skupaj za krinkami skrivali, ko smo vsi iz mesa in krvi, vsi polni greha in malenkostnih lastnosti, — in ko nas končno vse ista usoda čaka. Mi imamo pogum, priznati, da smo polni napak; zato pa tudi vam drugim ne verujemo,

da ste vzori čednosti! Ljudje smo, — vsi skupaj smo ljudje in človek združuje krvočnost tigra, nedolžnost goloba, moč slona in zvitost lisice, dobro in slabo. . . . Vi ste taki, vi naši nasprotniki, in tudi mi smo taki. . . . Končno pa nas bodejo nosili drugega za drugim v črni škrinjici tja doli pod ciprese, — vso sovraštvo in vsa ljubezen najdejo v tej škrinjici prostora, — in solze ostalih bodejo ponehale teči, predno bo gomila z zemljico pokrita. . . . Le poglejte, grič za gričem na pokopališču; v lanskem novem letu jih tam še ni bilo. In v prihodnji Silvestrovi noči bodejo nastali že zopet novi griči in pod njimi bode počival — morda jaz? morda ti? morda obadva? Pa pozabila bova na sovraštvo, ko bodo črvi glodali najine kosti. . . .

Pa ob novem letu ni treba žalostnih misli! Stara navada je, da hrupne ta večer še enkrat vsa zabava, veselost, vso človeško poželenje po sreči, ki leta liki metalju v zraku in katere nikdar s tvojimi nerodnimi prsti ne dotakne. . . . Sreča, sreča. — iskali smo jo v preteklem letu, a kdo jo je našel? Kdo zamore reči, da je absolutno srečen? Morda zaobjubljenec, za

danes; jutri pa že bode morda življenje proklinjal. Morda bogatin; za hip je srečen, a duša se ne nasiti zlata, duša ne počiva na mehkih blazinah Srečni človek, tebe še ni mati porodila! Sreča, sreča, a — iskali te bodejo zopet v novem letu, — zopet bode bežal otrok po zeleni trati, čez drn in strn za metaljem, ki frfota skozi solnčne žarke božjega sveta. . . .

Ne stopamo med gratulante, ki ob novem letu ves svet navidezno objemajo. Kar cedijo se jim gratulacije iz ust in najhujšemu svojemu sovražniku govoriijo najiskrenejše čestitke, pravijo najglasneje, da mu želijo srečo. . . . Ne stopamo med njimi, ker ne maramo jutri proklinjati, kar smo danes blagoslavili. Iz noveletnega šopka cvetlic gleda prēmnogokrat strupena kača laži!

Mi vemo, da nam bode prineslo novo leto zopet več dela kakor počitka, več jeze kakor veselja, več boja kakor miru, več solz kakor smeha. Nam — pa tudi vam! Solnce bode zopet vzhajalo, da zahrepeni duša v božansko visočino. A solnce bode zopet zahajalo, da pri-

naša noč solze večne britkosti. Nam — pa tudi vam! Zmagovali bodejo, pa poraženi bodejo. Napredovali in nazadovali bodejo. Kruha bodejo iskali in kamenje našli, — mi, pa tudi vi! . . .

In v vsej tej veseloigri, ki je zopet obenem žalogra, v tej večni menjavi med senco in solncem ostaja nam le ena zavest, — svitla kakor jutranje solnce v mladostni spomladi. Da je pravica na naši strani, da je resnica naša zaveznica! Tudi naši nasprotniki trdijo to o sebi. Ali mi naglašamo tukaj edino svetopisemsko besedo, ki smo jo že preje omenili: na njih dejanjih jih bode izpoznali!

Živelo torej novo leto!
Z veseljem zakličemo, somišljeniki, to besedo: Živelo novo leto! Kajti zopet nas dovede bližje našemu cilju, ki je obenem cilj našega ljudstva. In v novoletno darilo, prijatelji, vam prinašamo edino našo zvestobo. Držite je tudi vi!

Živelo leto 1913!

Novice.

Vsem somišljenikom iskrene čestitke za
božične praznike in novo leto!
Uredništvo in upravništvo
„Štajerca.“

Naznanila. Današnja številka je dvojna in obsega torej 16 strani. Prepričani smo, da bodejo prijatelji z njo zadovoljni. Poslavljamo se za to leto in upamo, da nam vsi zvesti ostanejo. Prihodnja številka izide v petek, dne 3. januarja 1913. Mnogo dopisov, novic, člankov, slik itd. nam ni bilo mogoče v to številko spraviti in jih bode, kolikor mogoče, v prihodnji številki objavili. V splošnem prosimo, da nam naj dopisniki in sotrudniki i zanaprej zvesti ostanejo. Naročnino posimo takoj poravnati in ponoviti, da ne bi bil list komu vstavljen. Cena lista ostane tudi v prihodnjem letu ednako nizka, čeprav bode „Štajerc“ bržkone redno s prilogo izhajal. Živelo naše napredno delo!

Iz Spodnje-Stajerskega.

Od ptujskih „Srbov.“ Malo poparjeni so, ti naši ptujski „Sربي“ in polagoma jim prihaja zavest, da se balkansko župo ne bode tako vroče jedlo, kakor se jo je kuhalo. Zato so si poklicali v nemškem Gradcu od nemškega denarja živečega profesorja Murka, da naj jim ta pomaga. Profesor je prišel in je pokazal ptujskim „Srbom“ celo „landkarto“, ter jim mnogo povedal, prav mnogo. Tudi take stvari jim je povedal, da jih razumeli niso. Profesor Murko je pozabil svojo „marelo“ in se odpejel zopet nazaj v Gradec. Ali posledice njegovega predavanja so bile grozne. Krčmarica v „narodnem domu“ se je cele ure dolgo po prsih tolkla in vpila, da so Sربي „naši prijatelji.“ Nikdo ji ni prinesel salmiaka pod nos. Oj profesor Murko zakaj niste raje medicino študirali! Za ptujške „Srbje“ je salmiak mnogo bolj potreben, nego „landkarto“. . . . No, naj bode kakorkoli, glavno je to, da imajo ptujski „Sربي“ še vedno svoje zavetišče v Mahoričevi gostilni „pri srb-skem Petru.“ Tam so bolj varni, kakor avstrijski konzuli na Srbskem. In „landkarto“ imajo tudi tam. Zadnjič je Mahoričeva „srbska“ gospodična baje celo v oknu razstavila „srbsko“ zastavico. Nekaj tacega je bilo v oknu. To je dokaz, da smejo le „Sربي“ pri Mahoriču zahajati. Drugače sproži gospa Mahorička svoje kuhinjske kanone. . . . Zadnjič enkrat so popivali pri Mahoriču ptujski „Sربي.“ Z vsakim kozarcem je